
V podezření

...

Laurie Moranová se cestou do své kanceláře v Rockefeller Center 15 zastavila a obdivovala moře zlatých a červených tulipánů kvetoucích v Channel Gardens. Místo pojmenované po evropském Kanálu, protože odděluje budovy French a British Empire, vždy překypuje něčím bujným a pestrým. Tulipány se sice nedají srovnávat s vánočním stromem na náměstí, ale květinová výsadba obnovovaná na jaře každých několik týdnů, vždy Laurii usnadňovala loučení s oblíbenou sezonou ve městě. Zatímco jiní Newyorčané si stěžovali na davy turistů, Laurie čerpala ze svěžího vzduchu a pestré výzdoby dobrou náladu.

Vedle obchodu se stavebnicemi Lego nějaký otec fotil syna u obřího dinosaura z těchto kostek. Její syn Timmy pokaždé, když ji navštívil v práci, musel obchodem proběhnout, aby viděl nejnovější nabídku.

„Co myslíš, jak dlouho ho skládali, tati? A co myslíš, kolik dílků na to potřebovali?“ Chlapec vzhlédl k otci s jistotou, že zná odpověď na každou otázku. Laurie pocítila bodnutí smutku, protože si vzpomněla, že Timmy se díval na Grega se stejným vyčkávaným obdivem. Fotografující otec si všiml jejího upřeného pohledu, a proto se otočila k odchodu.

„Promiňte, paní, nevyfotila byste nás?“

Sedmatřicetiletá Laurie již dávno zjistila, že působí na lidi přátelsky a přístupně. Štíhlá, s medově zbarvenými vlasy a hřejivě hnědýma očima byla popisována jako „pohledná a elegantní“. Vlasy nosila jednoduše zastřížené po ramena a jen zřídka se obtěžovala mejkapem. Byla přitažlivá, ale neškodná. Představovala ten typ ženy, kterou lidé oslovují, aby se zeptali na cestu, nebo, jako v tomto případě, aby jim udělala momentku.

„Samozřejmě, ráda,“ souhlasila.

Muž jí podal svůj mobil. „Tyhle věcičky jsou skvělé, ale všechny naše rodinné fotky jsou pořízené na délku paže. Bylo by milé ukázat něco jiného než hromadu selfiček.“ Přitáhl syna před sebe a ustoupili tak, aby dostala do hledáčku i celého dinosaura.

„Řekněte sýr,“ vybídla je.

Poslechli a vyslali k ní široké úsměvy. Otec a syn, pomyslela si lítostivě Laurie.

Muž poděkoval, když mu vracela telefon. „Nečekali jsme, že Newyorčané jsou tak milí.“

„Věřte mi, že většina z nás je docela milá,“ ujistila ho Laurie. „Zeptejte se Newyorčana na cestu a devět z deseti lidí se vám bude věnovat.“

Laurie se usmála. Vzpomněla si na den, kdy procházela Rockefellerovým centrem s Donnou Hanoverovou, bývalou první dámou města New York. Nějaký turista se dotkl Donniny paže a zeptal se jí na cestu. Donna se otočila a ukazovala a vysvětlovala. „Jste jen několik bloků od...“ Laurie stále s úsměvem přešla ulici a vstoupila do budovy, v níž sídlilo *Fisher Blake Studios*. Vyjela výtahem do pětadvacátého patra a pospíchala do své kanceláře.

Grace Garciová a Jerry Klein již pracovali ve svých kabinách. Grace ji uviděla jako první a vyskočila ze židle.

„Ahoj, Laurie.“ Grace byla šestadvacetiletá Lauriina asistentka. Její srdcovitý obličej byl jako obvykle silně, ale perfektně nalíčený. Dnes měla svou hřívu dlouhých, uhlově černých vlasů staženou do pevného ohonu. Oblékla si ostře modré minišaty, černé punčocháče a střevice na tak vysokém podpatku, že by Laurie okamžitě skončila na zemi.

Jerry v jednom ze svých značkových roláků se loudavě zvedl, aby následoval Laurii do její kanceláře. Vzdor Graceiným jehlovým podpatkům Jerryho vytáhla postava čněla vysoko nad ní. Byl pouze o rok starší než Grace, ale pracoval u společnosti už za studií na vysoké škole a ze stážisty se vypracoval na ceněného asistenta produkce. Nebýt Grace a Jerryho, Lauriin televizní pořad *Ve stínu podezření* by nikdy nespátřil světlo světa.

„Co se děje?“ zeptala se Laurie. „Chováte se, jako by se v mé kanceláři pořádal večírek s překvapením.“

„Dalo by se to tak nazvat,“ odpověděl Jerry. „Ale překvapení nečeká v tvé kanceláři.“

„Je tady,“ doplnila Grace a podala Laurii poštovní obálku. Zpáteční adresa zněla: ROSEMARY DEMPSEYOVÁ, OAKLAND, KALIFORNIE. Byla rozlepená. „Promiň, podívali jsme se dovnitř.“

„A?“

„Souhlasí,“ vyhrkl vzrušeně Jerry. „Rosemary Dempseyová je na palubě, podepsala se na vytečkované linku. Příští případ *Ve stínu podezření* bude o vraždě Popelky.“

Grace s Jerryem zaujali obvyklá místa na kožené pohovce pod okny s výhledem na kluziště. Pro Laurii neexistovalo žádné bezpečnější místo než domov, ale tato kancelář – prostorná, úhledná, moderní – symbolizovala její veškerou tvrdou práci po celé roky. V této místnosti ze sebe vydala to nejlepší. Tady byla šéfem.

Zastavila se u stolu, aby mlčky popřála dobré ráno jediné fotografii, která na něm stála. Pořízená u plážového domku jednoho z přátel v East Hamp-tonu byla posledním snímkem, na němž byli s Gregem a Timmem jako celá rodina. Až do minulého roku odmítala v kanceláři jakoukoliv připomínku Grega, protože nepochybovala, že by neustále připomínal komukoliv, kdo vejde dovnitř, že její manžel je mrtvý a jeho vražda zůstala nevyřešena. Nyní dospěla k bodu, kdy se podívala na snímek alespoň jednou denně.

Po dokončení ranního rituálu se posadila do šedivého otáčecího křesla a pročítala písemný souhlas paní Dempseyové, vyjadřující její ochotu zúčastnit se pořadu *Ve stínu podezření*. Idea obnovení reality show o starých, nevyřešených zločinech byla Lauriina. Tento pořad měl nabízet rodinným příslušníkům a přátelům oběti příležitost k tomu, aby vylíčili tehdejší události pohledem z první ruky. Ačkoliv vedení televizní společnosti se stavělo k tomuto konceptu opatrně – nemluvě o určitém propadu Lauriina výkonu –, nápad se speciálním seriálem prošel. Vysílání první epizody o promočním galavečírku nejenže zaznamenalo vysokou sledovanost, ale navíc vedlo i k vyřešení případu.

Od tohoto vysílání uplynul téměř rok. Během té doby Lauriin tým posoudil a odmítl tucty nevyřešených vražd, jelikož žádný z těchto případů nevyhovoval jejich požadavkům, aby v pořadu vystoupili jako hosté nejbližší příbuzní a přátelé, z nichž někteří zůstali i nadále „podezřelí“.

Ze seznamu všech odložených případů, které Laurie zvažovala pro pokračování seriálu, byla pro ni na prvním místě vražda devatenáctileté Susan Dempseyové, k níž došlo před dvaceti lety. Susanin otec zemřel před třemi roky, ale Laurii se podařilo vystopovat její matku Rosemary. Přestože Rosemary byla vděčná za jakýkoliv pokus najít vraha své dcery, prohlásila, že se „spálila“ u lidí, kteří ji oslovili již dřív. Chtěla mít jistotu, že Laurie a televizní pořad bude zacházet se Susaninou památkou s respektem. Její podpis na smlouvě znamenal, že Laurie si získala její důvěru.

„Musíme být opatrní,“ připomněla Laurie Grace a Jerryemu. „S přezdívkou Popelka přišla média a Susanina matka ji nesnáší. V rozhovorech s rodinou a přáteli budeme vždy používat jméno oběti, Susan.“

Nějaký reportér z *Los Angeles Times* nazval případ „vraždou Popelky“, protože když Susan nalezli v Laurel Canyon Parku, ležícím jižně od Mulholland Drive v Hollywood Hills, měla pouze jeden střevíc. I když policie rychle našla nedaleko vstupu do parku druhý, představa stříbrné lodičky ztracené pravděpodobně na útěku před vrahem, se stala nápadným detailem, jenž poutal pozornost veřejnosti.

„Je to perfektní případ pro show,“ poznamenal Jerry. „Hezká a bystrá vysokoškolská studentka, takže máme vzrušující univerzitní prostředí. Výhledy z Mulholland Drive u Laurel Canyon Parku jsou fantastické. Jestli dokážeme najít majitele toho psa, který objevil tělo, můžeme natočit psa běžícího stejným směrem, kterým mířil toho rána.“

„Navíc je tu ještě to,“ připojila se Grace, „že poslední osobou, která viděla Susan naživu, byl režisér Frank Parker. Dnes ho označují za novodobého Woodyho Allena. Než se oženil, měl pověst proutníka.“

V době Susaniny vraždy byl Frank Parker čtyřiatřicetiletým režisérem. Tvůrce tří nezávislých filmů byl natolik úspěšný, že získal pro další projekt podporu filmového studia. Většina lidí se o něm a jeho projektu doslechla poprvé až ve spojitosti se Susaniným konkurzem na roli, který se měl konat v jeho domě přesně ten večer, kdy byla zavražděna.

Jednou z výzev pořadu *Ve stínu podezření* byla nutnost přesvědčit bližní a příbuzné oběti k účasti. Někteří, jako například Susanina matka Rosemary, chtěli znovu otevřít ukončené vyšetřování. Jiní dychtili očistit své jméno, aby se zbavili stínu podezření. A Laurie doufala, že další, jako například Frank Parker, by mohli, ačkoliv nepříliš nadšeně, s vystoupením v pořadu souhlasit jen proto, aby vzbudili u veřejnosti dojem, že spolupracují. Kdykoliv se objevila nějaká šeptanda o případu Popelky, Parkerovi posluhovači nezapomínali veřejnosti připomínat, že policie ho oficiálně zbavila podezření. Takový člověk potřeboval nadále chránit svou pověst a určitě nechtěl vypadat tak, že dělá obstrukce novému prověřování, které by mohlo vést k vyřešení vraždy.

Parker usiloval o nominaci na cenu Filmové akademie za režii. „Právě jsem četla předběžnou recenzi na jeho další film,“ ozvala se Grace. „Předpovídají mu vítězství v nominaci na Oscara.“

„To by nám mohlo pomoci, abychom ho získali ke spolupráci,“ řekla Laurie. „Neuškodí, když budeme dění kolem té ceny věnovat pozornost.“ Začala si psát poznámky. „Teď“ začneme kontaktovat lidi ze Susanina okolí.

Obtelefonujeme všechny na našem seznamu: Susaniny spolubydlící na koleji, jejího agenta, spolužáky, studenty z počítačové laboratoře.“

„Agenta ne,“ poukázal Jerry. „Edwin Lange umřel před čtyřmi roky.“

To znamenalo o jednu osobu méně před kamerou, ale to nemohlo ovlivnit jejich obnovené prošetřování případu. Edwin Lange plánoval, že se Susan bude číst text před její zkouškou u Parkera, jenže odpoledne mu zatelefonovali, že jeho matka utrpěla srdeční záchvat. Okamžitě skočil do auta a cestou postupně obvolával všechny příbuzné, dokud ještě ten večer nedorazil do Phoenixu. Susanina smrt ho šokovala, ale policie ho nikdy nepodezírala ani nepovažovala za důležitého svědka.

Laurie pokračovala v sestavování seznamu. „Pro Rosemary je velmi důležité, abychom se zaměřili na Susanina přítele Keitha Ratnera. V době vraždy byl údajně na nějaké dobrovolnické akci, ale Rosemary jím dost opovrhovala a dodnes je přesvědčená, že má se smrtí její dcery něco společného. Ratner se stále zdržuje v Hollywoodu, je herec. Jemu a někomu z Parkerových lidí zavolám já. Když teď máme Susaninu matku na našem seznamu oficiálně, doufám, že přesvědčíme i ostatní. Tak či tak se připravte, že strávíte nějaký čas v Kalifornii.“

Grace spráskla ruce. „Nemůžu se dočkat pobytu v Hollywoodu.“

„Ještě neříkej hop,“ mírnila ji Laurie. „Naše první zastávka bude v Bay Area. Máme-li vyprávět Susanin příběh, musíme ji poznat. Dobře poznat. Proto začneme s osobou, která ji znala nejdéle.“

„S její matkou,“ přikývl Jerry.

Rosemary Dempseyová byla pro Laurii hlavním důvodem, proč se Vražda Popelky ocitla na prvním místě jejího žebříčku dalších dílů jejího pořadu.

Televizní společnost na ni naléhala, aby představila jeden případ ze Středozápadu: nevyřešenou vraždu dětské královny krásy v rodinném domě. Touto kauzou se za posledních dvacet let zabývalo několik knih i televizních pořadů. Laurie neustále opakovala svému šéfovi Brettu Youngovi, že pořad *Ve stínu podezření* k tomu nemůže dodat nic nového.

„No a co?“ krčil rameny Brett. „Vždycky, když máme záminku vysílat videa s těmihle roztomilými královničkami, vyletí nám sledovanost.“

Jenže Laurie nehodlala využívat smrt dítěte ke zvýšení sledovanosti jejich kanálu. Když zahájila pátrání po vhodné kauze, tak na webové stránce „Kde jsou teď?“, zabývající se skutečnými kriminálními případy, narazila na případ Popelky. Vypadalo to, že blogerka vyhledala jednotlivé aktéry případu na Googlu. Susanin přítel je herec. Její spolužák z laboratoře dosáhl velkého úspěchu v počítačovém programování. Frank Parker je... Frank Parker.

Na blogu byl uveden jediný zdroj: Rosemary Dempseyová, včetně stále platného telefonního čísla – „Jen pro případ, že by mi někdo chtěl říct něco o smrti mé dcery.“ Rosemary sdělila blogerce, že je ochotná udělat cokoli, aby se dozvěděla pravdu o vrahovi své dcery. A také jí řekla o svém přesvědčení, že Susanina smrt přispěla ke smrtelnému záchvatu mrtvice jejího manžela.

Celkové vyznění tohoto příspěvku plného laciných narážek zanechalo v Laurii nepříjemný pocit. Blogerka bez jakéhokoliv důkazu naznačovala, že Susanino přání stát se hvězdou ji mohlo vést k ochotě udělat *cokoliv*, aby získala od nadějného režisérského talentu jako Parker dobrou roli. Spekulovala, opět bezdůvodně, že oboustranně dobrovolný intimní styk se mohl „zvrtnout“.

Laurie si nedokázala představit, jaké to muselo být pro Rosemary Dempseyovou, když četla taková slova napsaná osobou, jíž důvěřovala natolik, aby jí svěřila svoje pocity ze ztráty jak dcery, tak manžela.

Proto když Laurie zatelefonovala Rosemary Dempseyové kvůli nabídce vystoupit v pořadu *Ve stínu podezření*, velmi dobře porozuměla, co Rosemary míní tím, že se už jednou spálila. Laurie jí slíbila, že udělá pro ni a její dceru všechno, co bude moct. A dodala, že z vlastní zkušenosti ví, jaké je neznat pachatele.

Minulý rok, když policie konečně identifikovala Gregova vraha, Laurie zjistila, co se myslí výrazem „uzavření případu“. Manžela jí to sice nevrátilo a Timmy byl stále bez otce, ale už se nemuseli bát muže, jehož Timmy nazval *Modročko*. Znamenalo to konec strachu, ale neukončilo bolest v srdci.

„Ten zatracený střevíček,“ řekla Rosemary o novinovém titulku *Vražda Popelky*. „Je ironií, že Susan nikdy nic takového nenosila. Koupila si ty ložičky ve výprodeji na nějaký večírek pořádaný v duchu sedmdesátých let. Ale její agent Edwin si myslel, že jsou vhodné i k tomu konkurzu. Jestli veřejnost potřebovala něco vizuálního, mohl to být její řetízek. Zlatý, s přívěskem maličké koňské podkovy. Našli ho vedle jejího těla, utřený při zápase

s vrahem. Darovali jsme jí ho k patnáctým narozeninám a hned další den dostala hlavní roli Sandy ve školním představení *Pomády*. Vždycky ho považovala za přívěsek, který jí nosí štěstí. Když nám ho policie popsala, Jack a já jsme okamžitě věděli, že jsme přišli o naše dítě.“

V tu chvíli Laurie věděla, že chce, aby jejím dalším případem byla vražda Susan Dempseyové. Mladé, nadané dívky, jejíž život byl tak brutálně ukončen. Greg byl skvělý mladý lékař, který dopadl stejně. Jeho vrah je teď mrtvý. Susanin pořád někde venku.

...